

Arrest

nr. 93 878 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, verklaart afkomstig te zijn uit district Mohmand Dara van de provincie Nangarhar. Hoewel uw familie daar nog landeigendommen heeft bent u op driejarige leeftijd vertrokken naar Peshawar, Pakistan, waar u hebt gewoond tot u in 2007 naar Kaboel bent gegaan om er eerst als veiligheidsagent voor de Japanse ambassade en vervolgens als bewaker bij Armourgroup voor EUPOL (European Police Mission). In 2009 bezocht u uw familie in Pakistan. Tijdens uw bezoek werd u meegenomen en twee dagen vastgehouden in de bergen door leden van Lashkar-E-Islam, een lokale rebellenbeweging. Omwille van uw interessante profiel als werknemer bij EUPOL, een internationale organisatie, vroegen zij u mee te werken met hen. U stemde daarmee in uit angst. Na uw vrijlating vertrok u onmiddellijk naar Kaboel om uw ontslag bij Armourgroup te geven. Vervolgens keerde u terug naar Pakistan, waar u 8 maanden bij een vriend verbleef alvorens te

vertrekken naar België. U verliet Afghanistan in 2010 en reisde naar België waar u op 13 februari 2011 aankwam en op 14 februari 2011 een asielverzoek indiende. Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: uw taskara, uw rijbewijs, twee akten met betrekking tot uw gronden in Nangarhar, een badge die u gebruikte ten tijde van uw werk bij Armourgroup, een badge die u gebruikte tijdens uw werk op de Japanse ambassade, een trainingsboekje van EUPOL, een brief van het Afghaanse ministerie van Buitenlandse zaken als bewijs dat u een blanco strafregister hebt, een brief van het Afghaanse ministerie van Binnenlandse zaken dat verklaart dat u een blanco strafregister hebt, een aanbevelingsbrief van uw verantwoordelijke bij EUPOL, een foto genomen tijdens uw werk bij EUPOL en een foto tijdens een trainingsproject voor EUPOL."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van problemen met de taliban. Een lokale Pakistaanse talibanbeweging met de naam Lashkar-e-Islam wilde u rekruteren omwille van uw interessante profiel. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan de redenen waarom u uw land bent ontvlucht. Er dient namelijk te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde tewerkstelling als veiligheidsagent in Kaboel niet geloofwaardig overkomt. De documenten die u in dit verband neerlegt, noch uw verklaringen over uw werkzaamheden overtuigen. Zo legde u vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over uw tewerkstelling bij de Japanse ambassade. Tijdens het eerste gehoor stelde u immers zegt u dat u er ongeveer een jaar werkte (CGVS 1, p. 3). Tijdens het tweede gehoor echter beweerde u er twee jaar te hebben gewerkt (CGVS 2, p. 7). Verder situeert u de Japanse ambassade in Kaboel recht tegenover de Indische ambassade (CGVS 2, p.4), terwijl uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dit niet het geval is. Wat betreft de badge die u droeg bij de Japanse ambassade en die u tevens als stuk ter ondersteuning van uw vluchtrelaas neerlegde, blijkt u de betekenis van het ID-nummer dat erop staat vermeldt niet te kennen (CGVS 1, p. 7). Aangezien het ID-nummer een onderdeel uitmaakt van het document dat een persoon identificeert en u instond voor het identificeren en controleren van personen die toegang wensten tot de ambassade is het niet aannemelijk dat u niet meer uitleg kan geven over een - en zeer zeker dit - onderdeel van de badge. De badge vermeldt overigens ook uw geboortedatum, terwijl uit de taskara die u voorlegde geen exacte geboortedatum blijkt. Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw werkzaamheden bij de Japanse ambassade in Kaboel niet aannemelijk maakt. Ook aan uw verklaringen over uw taak als veiligheidsagent bij EUPOL als werknemer van de veiligheidsfirma Armourgroup kan geen geloof worden gehecht. Zo kon u over uw werkzaamheden als bewakingsagent bij EUPOL slechts gebrekkig uitleg geven. Zo kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de periode waarin u werkte voor EUPOL zou kunnen weergeven. Op de vraag naar de start en de einddatum van uw werk bij EUPOL kon u echter geen antwoord geven (CGVS 2, p. 3). Even later weet u dan weer wel dat u in december 2009 ontslag zou hebben genomen (CGVS 2, p. 3). Dit klopt dan weer niet met uw latere verklaring in het gehoor volgens welke u voor het eerst werd geconfronteerd met de Lashkar-e-Islam tijdens het oogstseizoen voor het graan in 2009 (CGVS 2, p. 8), waarna u onmiddellijk ontslag nam als veiligheidsagent (CGVS 2, p. 10). Het oogstseizoen voor graan in Nangarhar situeert zich evenwel in de periode mei /juni, geenszins een vijftal maanden later, meer bepaald in december. Verder slaagde u er op het eerste gehoor op het CGVS niet in te antwoorden op de vraag waar Armourgroup, uw werkgever, zijn bureau had in Kaboel. Evenmin wist u op dat moment te zeggen waar precies u gesolliciteerd had voor de functie (CGVS 1, p.5). Dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS wel kunt antwoorden op deze vragen (CGVS 2, p. 5) doet geen afbreuk aan het opmerkelijke gebrek aan kennis het eerste interview. Ook de naam van de persoon die, in de periode dat u er uw functie uitoefende, verantwoordelijk was voor EUPOL kon u niet weergeven. Ook wist u niet te vertellen welke nationaliteit deze persoon had (CGVS 1, p. 4). Dit is te meer opmerkelijk daar u verklaarde als agent gestationeerd te zijn naast de ingangspoort van het EUPOL hoofdkwartier en de taak te hebben alle binnenkomende personen te controleren (CGVS 1, p.14). Het is eveneens opmerkelijk dat u, gevraagd naar de verschillende locaties waar Armourgroup werkte in Kaboel, de Amerikaanse ambassade niet vermeldde

(CGVS 2, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat Armourgroup van 2007 tot 2010 de veiligheid van de Amerikaanse ambassade voor zijn rekening nam (CGVS 2, p. 5). Bovendien weet u evenmin iets te zeggen over incidenten waarbij Armourgroup zou betrokken zijn geweest. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Armourgroup in het nieuws kwam omwille van een aantal incidenten van het veiligheidspersoneel op de Amerikaanse ambassade. Het is onwaarschijnlijk dat u hierover niets weet te zeggen, terwijl u tijdens die periode zou tewerkgesteld zijn bij Armourgroup. Los van deze gebrekkige kennis over uw werkgever moet ook opgemerkt worden dat u geen contract kunt voorleggen van uw werkzaamheden voor Armourgroup. U hebt er naar eigen zeggen nochtans wel een gekregen (CGVS 2, p. 5). Uit bovenstaande moet worden besloten dat aan uw werk als veiligheidsagent geen geloof kan worden gehecht. Gezien hieraan geen geloof kan gehecht worden is ook uw -(vrees voor) gedwongen rekrutering door een rebellenbeweging niet geloofwaardig. De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze vaststelling niets veranderen aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De taskara die u aanbracht en uw nationaal rijbewijs betreffen bovendien enkel uw identiteit. De twee aktes met betrekking tot uw gronden in Afghanistan zeggen enkel iets over uw eigendommen in Afghanistan, maar niets over uw vluchtmotieven. De badge die u voorlegt als bewijs van uw tewerkstelling bij Armourgroup, uw foto's en trainingsboekje van EUPOL en uw badge ter staving van uw tewerkstelling bij de Japanse ambassade in Afghanistan overtuigen niet als bewijzen om uw werkzaamheden bij voornoemde organisaties te bewijzen. De kwaliteit van de badges is namelijk in die mate goedkoop dat kan getwijfeld worden aan de echtheid ervan. Het betreft namelijk papieren kleurkopieën met plastic folie errond. Op de badge van Armourgroup staat geen handtekening of een ander gegeven dat de echtheid van het document ondersteunt zoals een stempel of watermerk. Het trainingsboekje van EUPOL dat u voorlegt betreft ook enkel een geplastificeerde papierkopie. Er staat enkel een handtekening van u op. Er staat geen enkele naam of handtekening op van een trainer of van een meerdere op. Op de badge die u gebruikte om de compound binnen te gaan wordt als geboortedatum het jaar 1996 vermeld in de plaats van 1986, uw eigenlijke geboortjaar; het taskara nummer vermeld op de badge is niet gelijk aan het taskara nummer op uw taskara. Gevraagd naar deze incongruentie stelde u dat u na uw tewerkstelling bij EUPOL een nieuwe taskara aanvraag (CGVS 1, p. 7). Deze uitleg is geenszins afdoende. De datum van afgifte op uw taskara is immers 2007, dus nog voor uw tewerkstelling als veiligheidsagent van Armourgroup bij EUPOL. Foto's zijn gemakkelijk produceerbaar en hebben daarom weinig bewijswaarde. Wat betreft de appreciatiebrief die u voorlegt van uw werk bij EUPOL en de bewijzen van een blanco strafregister uitgegeven door het ministerie van binnenlandse zaken en het ministerie van buitenlandse zaken van Afghanistan kan voorts nog worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Voorgaande leidt tot de vaststelling dat aan de door u neergelegde documenten geen en/of geenszins doorslaggevende bewijskracht kan worden gegeven. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Wat betreft uw herkomst uit de provincie Nangarhar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U verklaarde immers dat u drie jaar in Kaboel woonde (CGVS 1 p.14) en dat u ook van plan was daar te blijven. Tevens woont uw neef waar u zelfs een tijdlang mee samenwoonde nog in Kaboel (CGVS 1 p.15). U zei Kaboel goed te kennen (CGVS 1 p. 6) en verklaarde zelf geen problemen te hebben gehad in Afghanistan maar wel in Pakistan (CGVS 1 p. 11). Hieruit dient besloten te worden dat de stad Kaboel een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Nangarhar. Gezien uw verklaringen, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel kan worden gesteld dat voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend

geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald brembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie van het Commissariaat-generaal werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen onderzoek.

Volgens verzoeker schendt het CGVS artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de artikelen 197, 198 en 199 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status. Verzoeker stelt dat het CGVS een beoordelingsfout maakt door telkens de voor hem nadeligste interpretatie te kiezen.

Verzoeker stelt dat uit de regels die de bewijslast bepalen, meer bepaald artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, kan worden afgeleid dat als het CGVS een bewering van verzoeker niet tegenspreekt deze bewering niet in vraag mag worden gesteld. Verzoeker bevestigt dat hij één jaar voor de Japanse ambassade heeft gewerkt en dat de Indiase ambassade in de onmiddellijke omgeving lag. Hij stelt dat hij aan de ingang van de ambassade een heel beperkte rol had en dat hij geen identificatienummers moest nagaan. Verzoeker stelt verder dat hij moeite heeft met data en dat hij tijdens zijn eerste gehoor heel nerveus was.

Verzoeker stelt ook dat geschriften meer bewijskracht hebben dan verklaringen en dat het CGVS de documenten in acht moet nemen en ze niet enkel op basis van onvoldoende verklaringen kan opzij laten. Volgens verzoeker schendt het CGVS dan ook de artikelen 1315, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en de artikelen 195, 196 en 197 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status.

Tot slot stelt verzoeker dat de situatie in Kaboel nog steeds heel problematisch is. Hij voegt aan zijn verzoekschrift een aantal internetartikels toe over aanslagen in Kaboel.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er vooreerst op dat de artikelen 1315, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op een verbintenisrechtelijke context waardoor ze niet nuttig kunnen worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbinteniscontext tussen de overheid en de asielzoeker. Ook de schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek kan hier niet nuttig worden aangevoerd aangezien de procedure voor de Raad een bestuurlijke procedure is met een eigen rechtspleging waarvoor eigen rechtsregels gelden. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties heeft geen juridisch bindend karakter maar dient enkel als aanbeveling en bevat bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503). Verder verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift niet waarom het CGVS artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zou hebben geschonden.

De Raad hecht verder geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht opgemerkt dat verzoeker tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij ongeveer één jaar voor de Japanse ambassade heeft gewerkt, terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde er twee jaar te hebben gewerkt. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij één jaar voor de Japanse ambassade heeft gewerkt, wat uiteraard geen afbreuk doet aan het feit dat hij hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Ook verzoekers betoog dat hij moeite heeft met data kan niet als verschoningsgrond gelden aangezien er een groot verschil is tussen één en twee jaar en zelfs van iemand die moeite heeft met data mag worden verwacht dat hij kan zeggen of hij ergens één of twee jaar heeft gewerkt.

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat verzoeker verkeerdelijk verklaarde dat de Japanse ambassade in Kaboel recht tegenover de Indiase ambassade ligt. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de Indiase ambassade in de onmiddellijke omgeving lag, wat geen afbreuk doet aan het feit dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat beide ambassades recht tegenover elkaar liggen. Bovendien blijkt uit de kaart die zich in het administratief dossier bevindt dat de Indiase ambassade niet in de onmiddellijke omgeving van de Japanse ambassade ligt.

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het ogenblik waarop hij ontslag nam als veiligheidsagent bij Armourgroup. Ook hier kan verzoekers betoog dat hij moeite heeft met data niet als verschoningsgrond gelden, aangezien zijn ontslag het rechtstreekse en onmiddellijke gevolg was van zijn ontvoering en er dus mag van uitgegaan worden dat hij deze ingrijpende gebeurtenis juist in de tijd kan plaatsen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat verzoeker tijdens het eerste gehoor niet kon antwoorden op de vraag waar Armourgroup zijn bureau had in Kaboel en waar hij juist voor de functie van veiligheidsagent had gesolliciteerd. Verzoekers betoog dat hij tijdens zijn eerste gehoor heel nerveus was, volstaat niet als verklaring aangezien het om eenvoudige vragen gaat, waarop verzoeker het antwoord zou moeten kunnen geven.

De documenten die verzoeker heeft neergelegd kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas immers wel ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Kaboel kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 24 augustus 2011 werd aangepast, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport

vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Verzoeker stelt dat de situatie in Kaboel nog steeds heel problematisch is en hij voegt aan zijn verzoekschrift een aantal internetartikels toe over aanslagen in Kaboel, maar hij toont niet aan dat er in de stad aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn. Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER